

σας, ἐὰν μόνον θελήσητε νὰ δειχθῇτε ὀλίγον ὑπομονητικὴ πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσητε.

— Νὰ δειχθῶ ὑπομονητικὴ πρὸς ὑμᾶς;... καὶ νὰ σᾶς συγχωρήσω;... Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ ἐξηγηθῶ. "Ο,τι καὶ ἂν σκεφθῇτε περὶ ἐμοῦ, Λαίδη Ζάνετ, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ... μὴ με νομίσητε ἀχάριστον!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤγειρε τὴν χεῖρα, ὅπως τῇ ἐπιβάλλη σιωπὴν.

— Ἀποστρέφομαι τὰς ἐξηγήσεις, εἵπεν ἀποτόμως. Οὐδεὶς ἕτερος ἐκτὸς ὑμῶν δύναται νὰ γνωρίζῃ τοῦτο κάλλιστα. Ἐν τούτοις... ἴσως ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μέλλει νὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ εὐχαριστότερον. Διὰ τούτου τὴν παρετηρήσατε καὶ ἀκόμη;

— Εἶμαι ὀλίγον τεταραγμένη, κυρία, ὅπως καὶ ὑμεῖς ἡ ἰδία παρετηρήσατε πρὸ ὀλίγου...

— Βλέπετέ τι τὸ ἀνάρμοστον, ἐὰν σᾶς ζητήσω νὰ μάθω τίς ζητεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ;

— Οὐχί, Λαίδη Ζάνετ.

— Δείξατέ μοι λοιπὸν τότε τὸ ἐπισκεπτῆριον τοῦτο.

Ἡ Μέρση ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτῆριον τῆς Προϊσταμένης πρὸς τὴν Λαίδη Ζάνετ, ὡς εἶχεν ἐγχειρίσει τὸ τηλεγράφημα τῆς ἰδίας εἰς τὸν Ὁράτιον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέγνωσε τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τετυπωμένον ὄνομα... ἐπίσθη ὅτι ἦτο ὄνομα τελείως πρὸς αὐτὴν ἀγνωστον, καὶ παρετήρησεν εἰτα τὴν δι-εὐθύνειν, ἥτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὸ ὄνομα:

Ἀσὺλον τοῦ δυτικοῦ διαμερίσματος
Ὁδὸς Μιλβουρν.

— Μία κυρία, διευθύντρια Ἀσύλου, εἶπεν ὀμιλοῦσα καθ'ἑαυτήν, καὶ ἐρχομένη ἐνταῦθα πρὸς συνέντευξιν, ἐὰν ἐνθυμῶμαι καλῶς ὅ,τι εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. Πολὺ παρὰδύζον στιγμὴν, ἐξέλεξεν, ἐὰν ἔρχεται διὰ συνεισφοράς!

Ἐσιώπησεν.

Αἱ ὀφρὺς τῆς συνεσπάσθησαν, ἡ δὲ φυσιογνωμία τῆς ἐξοφώθη.

Ἦρκει πλέον τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία καὶ μόνη λέξις ἐκ μέρους τῆς, ὅπως φέρῃ τὴν συνδιάλεξιν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον σημείον. Ἀλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠρνεῖτο νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν ταύτην.

Ἐνόει νὰ ἐμμεῖνῃ μέχρι τελευταίας στιγμῆς εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς τοῦ ν' ἀγνοῇ τὴν ἀλήθειαν.

Θεῖσα τὸ ἐπισκεπτῆριον παρ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, ἔδειξε διὰ τοῦ ἰσχυνοῦ καὶ μακροῦ δακτύλου τῆς τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις ἔκειτο μετὰ τῆς ἰδικῆς τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Μέρσης.

— Θέλετε ἢ δὲν θέλετε ν' ἀναγνώσητε αὐτήν; ἠρώτησε τὴν θετὴν θυγατέρα τῆς.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, πλήρεις δακρύων, ἐπὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἦτο αὕτη ἐντυπος ἀγγελία, ἀγγέλουσα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τοῦ Ἀσύλου.

Οἱ ἐγγραφησόμενοι διὰ συνδρομὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπληροφοροῦντο ἐκ τῆς ἀγγελίας,

ὅτι εἶχεν ἀποφασισθῇ ν' αὐξήσουν τὰς θέσεις καὶ τὰς συνδρομὰς, ὅσας παρείχε τὸ ἱδρυμα, ὅπερ ἔως τότε περιώριζε ταύτας μόνον διὰ τὰς γυναῖκας τῆς ἀπωλείας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἰσάγονται ἐν αὐτῷ καὶ ἐγκαταλειμμένα παιδιά, ὅσα ἤθελον εὐρίσκεσθαι πλανώμενα εἰς τὰς ἀγυιάς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ἔμελλον οὕτω νὰ περισυλλεγῶσι καὶ προστατευθῶσιν, ἀφίετο ὡς νοῆται οἰκοθεν, ἀνοικτὸς καὶ ἐπαφίετο πρὸς τοῦτο εἰς τὴν φιλάνθρωπον γενναϊότητα τῶν φίλων τοῦ Ἀσύλου. Τὸ πρὸς συντήρησιν ἐκάστου παιδίου ποσὸν εἶχεν ὀρισθῇ εἰς τὸ κατώτατον ὄριον.

Τὴν ἐγκύκλιον συνεπλήρου κατάλογος σημαίνοντων τινῶν προσώπων αὐξησάντων τὰς προσφοράς των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καλυφθῶσιν αἱ δαπάναι καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ κεφάλαιόν τι μικρὸν ὑπὲρ τῆς συντετελεσμένης ἤδη νέας προόδου ταύτης.

Αἱ διὰ μολυβδοκονδύλου γεγραμμένα γραμμὰ διὰ χειρὸς τῆς Προϊσταμένης ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀπισθίας σελίδος τῆς ἐγκυκλίου, περιεῖχον τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐπιστολή σας μοὶ γνωρίζει, ἀγαπητὴ μου κόρη, ὅτι ἐπιθυμεῖτε, εἰς ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας, νὰ χρησιμοποιηθῇτε, ὅταν ἐπανελθῇτε πλησίον ἡμῶν, ὅπως ἐπιμελήσθε τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν δυστυχῶν ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν, ὅσα ἐν τῷ κόσμῳ μένουσιν ἐστερημένα πάσης προστασίας. Ἡ ἐγκυκλίς μας θὰ σᾶς καταστήσῃ γνωστὸν, ὅτι ἐπέτυχα νὰ συνδυάσω, ἀναπτύσσουσα τὴν πρόδον τοῦ ἱδρυματος, τὴν ἰδίαν ὑμῶν εὐχὴν μὲ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Ἡ πρώτη μου ἐκδρομὴ εἰς τὴν γειτονίαν σας ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εὕρω ἐν πτωχῶν παιδιῶν... μικρὰν κόρην... ἥτις ἀφ' ἡμῶν προσδοκᾷ ἤδη πᾶσαν προστασίαν. Ἐνόμισα ὅτι ὄφειλον νὰ τὴν φέρω μετ' ἐμοῦ, σκεφθεῖσα ὅτι ἔμελλεν ἡ θέα τῆς νὰ σᾶς προσοικειώσῃ πρὸς τὴν μεταβολὴν ἥτις ἀποτόμως ἤδη θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν βίον σας. Θὰ εὕρητε ἀμφοτέρως ἡμᾶς, περιμενούσας ὅπως ἔλθῃτε καὶ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸ γηραιὸν ἱδρυμα. Σᾶς ἔγραψα τάνωτέρω, ἀντὶ νὰ σᾶς τὰ εἴπω προφορικῶς, διότι ὁ ὑπηρέτης μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι δὲν εἴσθε μόνη, καὶ δὲν ἤθελον νὰ φανῶ ποσῶς ἐνοχλητικὴ, ὅπως εἶνε κατὰ κανόνα μία ξένη ἀπέναντι τῆς οἰκοδεσποίνης.»

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Ἡ ὁδός, ἔρημος ἐν ἀρχῇ, ἐπληρώθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ χωρικῶν ὀδηγούντων τὰ ποίμνια των ἢ κομιζόντων εἰς Ρώμην τὰ τρόφιμα καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῶν. Τινὲς

ἵππευον χαμηλοὺς ἵππους πλήττοντας διὰ τῶν νευρωδῶν αὐτῶν ποδῶν τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στρογγύλους χάλικας. Αἱ γυναῖκες ἔφερον ἐπὶ κεφαλῇς κάνιστρα καὶ ἀμπορεῖς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Φαῦστα εἰσῆρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον, αἱ σάλπιγγες ἤχουν καλοῦσαι τοὺς στρατιώτας εἰς τὰ πρωῒνα γυμνάσια. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔτρεχον πανταχόθεν δίδοντες διαταγὰς δι' ἡχηρὰς φωνῆς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ στρατοπέδου, ἐπὶ τινος ὑψώματος, ἠγείρετο τὸ πραιτώριον ἔνθα ὁ διοικητὴς κατῳκεῖ ὅταν διημέρευεν ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν· ἐκεῖ ἀπένειμε δικαιοσύνην καὶ συνεκρότει τὸ συμβούλιον.

Εὐθὺς ὡς αἱ δύο γυναῖκες κατήλθον τοῦ δίφρου, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀρίκιος, οἵτινες εἶχον προβῇ πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν, εἰσῆγαγον αὐτὰς εἰς τινα αἶθουσαν τοῦ πραιτωρίου. Ἐν αὐτῷ ἦσαν συνοιθοισμένοι ἄνδρες τινές, οἵτινες ὑπεδέχθησαν αὐτὰς μετ' ἐνδείξεως χαρᾶς καὶ φιλίας.

Ἡ Φαῦστα διηγῆθη τὰ τῆς νυκτὸς συμβάντα, τὰ ὄργια, τὸν φόνον τοῦ Ἀρίστου, τὸν ὑπὸ τοῦ τυράννου προταθέντα γάμον, καὶ τὰς κατ' αὐτῆς καὶ τῆς Ὀκταβίας βιασιότητας. Ἡ φωνὴ τῆς ἔμπλεως ἀγανακτήσεως ἐζήτει συνδρομὴν καὶ προστασίαν, εἰτα λυγμοὶ τὴν διέκοψαν καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τὸ ὄρατον αὐτῆς προσώπων.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνεκίνησεν εἰς ἄκρον τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἡ λέξις ἐκδίκησις προεφέρθη ὑφ' ὧν.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων, δύο ἄνδρες διεκρίνοντο ἐκ τῆς ζωηρότητος τῶν χειρονομιῶν αὐτῶν καὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ὀμιλίας των· οὗτοι ἦσαν ὁ Οὐλπιανὸς καὶ Δίων ὁ Κάσιος.

Ὁ πρῶτος, ἦν διάσημος νομοδιδάσκαλος, ὅστις ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σεπτίμου Σεβέρου εἶχεν ἀναλάβει μετὰ τοῦ Πικινιανοῦ καὶ Παύλου, θεοῦ τοῦ μνηστῆρος τῆς Ὀκταβίας, τὸ ἔργον τῆς κατατάξεως τῶν νόμων τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ δεύτερος ἦν ἐπιφανὴς στρατηγὸς καὶ διακεκριμένος ἱστορικός, φίλος δὲ τοῦ Ἀρικίου.

Ἀπὸ τῆς ἀνόδου εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἡλιογαβάλου, οἱ ἐντιμοὶ οὗτοι πολῖται ἔζων μεμακρυσμένοι, τρέφοντες ἀσθεστον μῖσος κατ' ἐκείνου, ὃν τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἰδιοτροπίαὶ κατέστησαν ἄξιον διὰ τοῦ Καρακάλλα. Δὲν προσήρχοντο εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Γερουσίας, βδελυσσόμενοι τοὺς κόλακας καὶ ἐκλελυμένους, οἵτινες ἀπῆρτιζον τὴν συνέλευσιν ταύτην. Γνωρίζοντες τὴν κατ' αὐτῶν ἀντιπάθειαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἐζήτουν ἐν τῇ μονῳσει τὴν λήθην, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ προφυλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν διωγμῶν.

Ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὡς συγγραφεῖς εἶχον θαύσει τὴν γραφίδα αὐτῶν, ὡς ρήτορες εἶχον καταδικάσει τὸ στόμα των εἰς σιγὴν, ὡς διοικηταὶ οὐδὲν ἡσχολοῦντο εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις. Περικυκλούμενοι ὑπὸ ὀλίγων πιστῶν θεραπόντων, δὲν

εδέχοντο εἰμὴ φίλους βεβίους καὶ δεδοκιμασμένους ἐν τῇ ἀφοσίῳ αὐτῶν.

Παρὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας καὶ τὴν φρόνησιν, ἡ ζωὴ τοῦ Δίωνος Κασσίου ἡπειλεῖτο. Αἱ σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἰουλίας Μαιμέας ἐγνώσθησαν καὶ ἡγέρθη ἐναντίον αὐτοῦ ἡ ὑπόνοια ὅτι ἐπόθει τὴν εἰς τὸν θρόνον ἄνοδον τοῦ υἱοῦ τῆς πριγκιπίσσης ταύτης Βασιανῶ - Ἀλεξάνδρου, ἐξαδέλφου τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Βασιανὸς - Ἀλέξανδρος ἦν προσφιλεῖς ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ χαρακτήρος του καὶ τῆς προῶρου διανοητικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως. Πάντες οἱ ἀναστρεφόμενοι αὐτὸν ἐξεπλήσσοντο διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν σταθερότητα αὐτοῦ. Ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν διαφθορᾶς ἡδυνήθη νὰ τηρήσῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ τὸ πνεῦμα ἀκηλίδωτα.

Ἡ Ἰουλίκα καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς κατώκουν μικρὰν οἰκίαν διακρινομένην διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν τάξιν καὶ τὴν καλαισθησίαν. Τὰ τὸν πρόδομον αὐτῆς κοσμοῦντα ἀγάλματα, παρίστων ἥρωας καὶ εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ ἀνεπίστρετο ἐκεῖνος, εἰς ὃν ἡλπίζεν ἡ πατρὶς καὶ ὃν πάντες οἱ μισοῦντες τὸν Ἡλιογάβχλον διὰ τὰς σκληρότητας αὐτοῦ, ἠτένιζον μετὰ πόθου. Ἐκεῖ ὁ Δίων μετέβαινε συχνάκις τὴν νύκτα ἐνθαρόνων τὴν μνῆραν καὶ διδάσκων τὸν υἱόν.

Ὁ Ἡλιογάβχλος εἶχεν ἀποφασίσαι τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος, ἐνῷ συγχρόνως εἶχεν ἀποφασίσαι ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ πρίγκιπος, οὗτινος ἐφοβεῖτο τὴν δημοτικότητα καὶ ἐμίσει τὰ πλεονεκτήματα. Ἐν τούτοις, ὁ αὐτοκράτωρ ἐπόθει νὰ μὴ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀνέμενε δὲ εὐνοϊκὴν τινα περίστασιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του.

Τούτο μαθὼν Δίων ὁ Κασσιος σταθερὰν εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ νὰ σώσῃ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Τῇ συνδρομῇ τοῦ Οὐλπιανοῦ συνώμοσε, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπωφελέθη τοῦ ἐρεθισμοῦ, ὃν προκαλέσαν τῷ Παύλῳ τὰ σχέδια τοῦ Ἀρίστου περὶ τῆς Ὀκταβίας, ὅπως παρασύρῃ τὸν διοικητὴν τοῦ πραιτωρίου εἰς τὴν μερίδα τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Παῦλος, χαρακτήρος ἐπιχειρηματικοῦ καὶ ἔμπλεως χαρᾶς, εἶχεν ὀρίσει τὴν ἀπώλειαν τοῦ τυράννου, χρώμενος δὲ τῇ ἐπιρροῇ, ἦν τὸ θάρρος αὐτοῦ καὶ τὸ ἀξίωμα τῷ παρῆχον ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, εἶχεν ὀργανώσει συνωμοσίαν, εἰς ἣν ἀνῆλθον πάντες σχεδὸν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ ἐστρατοπεδευμένου στρατοῦ.

Διηγέθησαν τοῖς πραιτωριανοῖς ὅτι ὁ Ἡλιογάβχλος θ' ἀπέλυε τὰ στρατεύματα, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦν δυστύχημα διὰ τοὺς εἰς αὐτὰ ἀνήκοντας ἄνδρας. Τινὲς τούτων, ἔλεγον, θὰ ἐξελέγοντο, ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τοὺς ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἀγῶνας.

«Εἰς τοὺς ἐπονειδίστους τούτους ἀγῶνας ἤθελεν ὁ διεφθαρμένος μονάρχης ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς βραχίονας, οἵτινες ἐξεδίδωσκον τοὺς Πάρθας καὶ ὑπέταξαν τὴν Ἀφρικὴν!»

Ἡ φήμη αὕτη ταχέως διαδοθεῖσα, παρώργισε τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας, οἵτινες κακῶς ἤδη ἦσαν διατεθειμένοι πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐλησμόνησε τὰς ὑποσχέσεις, ἃς ἔδωκεν ἅμα τὸν θρόνον ἀνελθὼν, εἰς τὰς λεγεῶνας, αἵτινες ἀνεκήρυξαν αὐτόν! Τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Ρώμην εἰσόδου του διένειμεν, εἰς ἄλλῃς, χιλιάδας τινὰς σπαστερῶν τοῖς στρατιώταις, οἵτινες ἡλπίσαν ὅτι θὰ ἐπανεέλθωσιν αἱ ἡμέραι τοῦ Καρακάλλα· ἀλλ' οὐδεμία νέα γενναιοδωρία ἐπηκολούθησεν. Κεκλεισμένοι εἰς τὸ παλάτιόν του ὁ Ἡλιογάβχλος, ἔδραπανε τοὺς θησαυροὺς τῆς αὐτοκρατορίας, ἵνα κοσμήσῃ τὴν κατωκίαν του, πλουτίσῃ τοὺς φίλους του, καλωπίσῃ τὰς ἐρωμένας του, ἐγκαθιδρύσῃ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Καισάρων τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν τρυφηλότητα τῶν σατραπῶν καὶ διαφθεῖρῃ τὴν ἀρετὴν ἀνταμείβων τὴν κακότητι. Καὶ ὅτε περὶ αὐτὸν ὁ χρυσὸς τὰ πάντα ἐκόσμησε καὶ τὰ πάντα ἐκηλίδωσεν, οἱ θησαυροὶ ἐξηντήθησαν.

«Σύντροφοι, ἔλεγον μετὰξὺ τῶν οἱ πραιτωριανοί, τὰ δι' ἡμᾶς προωρισμένα πλούτη λάμπουσιν εἰς τοὺς δακτύλους τῶν κωμῶδων, εἰς τὸν τράχηλον τῶν αὐλικῶν καὶ τῆς τιάρας τοῦ αὐτοκράτορος, ἀντὶ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀπαλλαγὴν τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς ἀπὸ τῶν κακῶν καὶ εἰς ἐξασφάλισιν ἡσύχου γήρατος εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσιν τὸ αἷμα τῶν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος!»

«Ἄν τούλάχιστον, προσέθετον οἱ τῷ Παύλῳ πιστοί, διὰ νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ, μᾶς ὠδήγει εἰς ἐκστρατεῖαν! πολλοὶ μὴ ἔχοντες εἰμὴ τὸ ξίφος αὐτῶν ἐπανῆλθον ἐκ τῆς Γαλατίας ἢ τῆς Ἀνατολῆς πλήρεις χρυσοῦ καὶ λαφύρων! Τίς ἐκ τῶν ἀρχαίων στρατιωτῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Παλμύρα ἐκάθη καθ' ἣν ὁ στρατὸς ἐδήλωσε τὴν εὐφορίαν Ἀραβίας; Νεωστὶ ἔτι ὁ Καρακάλλας δὲν κατέστησε πλουσίους τοὺς στρατιώτας διὰ τῆς λεηλασίας πολλῶν ἐπαρχιῶν; Ἀλλὰ τί τοιοῦτο ν' ἀναμείνῃ τις ἐκ νέου ἐκτεθηλυμένου, οὗτινος οἱ λεπτοφυεῖς πόδες δὲν δύνανται νὰ βαδίσωσιν εἰμὴ ἐπὶ ταπήτων καὶ κόνεως χρυσοῦ, ὅστις ἐνδύεται ὡς γυνὴ καὶ ἀναρτᾷ μαργαρίτας εἰς τὰ ὠτα αὐτοῦ;»

Ἀφοῦ οἱ λόγοι οὗτοι ἐπέφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, τὸ ὄνομα τοῦ Βασιανῶ - Ἀλεξάνδρου προσεφέρθη, πάντοτε εὐπρόσδεκτον ὑπὸ τῶν φίλων τῆς μεταβολῆς ἀνδρῶν, οἵτινες ἐθεώρουν τὴν ἐκ τοῦ θρόνου ἀνάρρησιν πρίγκιπος ὡς εὐκαιρίαν πλούτου καὶ τέρψεων.

Ὁ Οὐλπιανὸς καὶ Δίων ὁ Κασσιος, βλέποντες τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, δὲν ἀμφέβαλον πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν, καὶ ἔσπευδον τὴν ὥρην, καθ' ἣν ὁ τύραννος θὰ ἐφρονεύετο, διότι ἐγνώριζον καὶ ἐφοβοῦντο τὴν εὐμεταβλησίαν τῶν πραιτωριανῶν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

TONY.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων παραλογίζονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημεῖονται χάρι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαθιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
«Τὸ Τριακοσιδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
«Παλαῖαι Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπ. 60 [70]
«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἑρμ. Γουζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρ Οὐγγώ, μετάφρ. 1. Καρασσούσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέγγιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γουζαλὲς Κορδούβιος ἡ ἢ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
«Ἡ Ναξία Μαρτιάνη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
«Περὶοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βερν..... Δρ. 1,70 (2)
«Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρ. Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
«Τυχὴν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)
«Τὰ Ὑπερῶν τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4,20)
«Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «Ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμίθ. Δρ. 3,25 (3,75)
«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογήρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, Δραχ. 3 (3,40)
«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)
«Ἑλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)
«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)
«Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βασιλείας», μυθιστορία Π. Ζακν..... Δρ. 2,50 (2,70)
«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70)
«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν..... Δραχ. 3 (3,20)
«Τὰ χάγια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ..... λ. 70 (80)
«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)
«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)
«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ἑθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλου..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίτσας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λεωδίκου Νοῶρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ματθίλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν..... Δρ. 7 (8)
«Ζὺλ Βλὰ» μυθιστορία..... Δρ. 5 (6)